

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по
недільні і святах.

БУЖОВИНА

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

З остатніх днів.

Dziennik Polski так характеризує коло польське в раді державній. Оно ділить ся на дві групи, на приятелів гр. Дідушицького і приятелів п. Романовича. „Потреба лівниці в колі польським т. е. приятелів п. Романовича, ніколи не була така велика, як нині. Від довгих літ доконувала ся в колі повільна зміна. Звільна але консеквентно управа кола висувала ся з рук консервативної, але мало коли освіченої і далекосягаючої фракції краківської, а переходила в руки ультраконсервативної, безоглядної, короткозорой а передовсім самолюбної фракції подільської. Краківська земля уступала ся перед Русію, польські магнати перед шляхтою рускою (так Поляки називають польську шляхту на рускій землі). Коли тільки в історії польській шляхта на Русі захопила вплив у свої руки, то зараз республіка польська цофала ся в культурі і на Русі зараз наставали бунти.

Нині та зміна вже готова: подільська шляхта сама верховодить в колі, а скажимо отверто: через центральний комітет виборчий верховодить і в Галичині. Підчас виборів бачили ми за сів, щоб ми не могли доглянути жнива. Замість Чарториских, Потоцьких і Водзицьких, колом правлять Дідушиці і Абрагамовичі, замість широкого консерватизму тієне зацофане. Не без справедливости вказують консерватисти на часті в минувшині а добровільні жертви свого сторонництва в хосен загалу, але ті жертви, та спосібність до абдикації (зречення) з річи малої на користь великої ідеї, були все тільки прикметою і заслугою сего сторонництва, котрого духовими потомками суть пивнішні станьчики; за те криклива, юнацька і напаслива шляхта на Русі ніколи не доросла до таких жертв“.

Так каже Dziennik Polski в дописі з Відня. Русини під польським панованем в Галичині дуже часто мали нагоду пригадувати собі руску при-

повідку, що лівниці пан як підпанок: лівниці правдивий аристократ, ніж ті шляхтичі, котрі з шляхотських прикмет мають одну лиш різницю буту і бруталність а більше нічого.

*

Банкротство політичне польської господарки в Галичині, що потягнуло за собою 8 убитих, кількадесят ранених і коло 800 арештованих людей хочуть тепер деякі Поляки звалити на Русинів, а особливо на патріотичне галицьке духовенство. За голосами польської галицької праси пішла і черновецька Gazeta Polska, пишучи, що „більша часть вини забурень спадає єдино і виключно на руске духовенство, що в остатній виборчій акції відіграло дуже сумну ролю.“ Тимчасом ролю сумну грали ті, що з вільних виборів зробили польську карикатуру. За кривди, які заподіяно галицьким сьвященникам і против клевет, які видають на них польські часописи прирік вступити ся навіть сам кардинал Сембратович і тим способом дав найліпше сьвідцтво поступованю галицьких сьвященників.

А коли шукати виновників забурень, то найдемо їх між тими, на котрих вказує і Dziennik Polski та притім зазначає, що коли тільки они взяли управу краю в руки, зараз на Русі повставали бунти. Чейже люди не бунтують ся, коли їм добре дїє ся і бачать справедливість.

*

З великої хмари малий дощ! В п'ятницю, в суботу і неділю в цілій Австрії найбільше говорило ся о кризі в кабінеті Баденіого: Тимчасом вчора в неділю вже Бадені полагодив справу. Цілий кабінет лишає ся той сам, президент міністрів уже роздобув для себе більшість парламентарну, зложену крім Поляків з вірно-конституційної партії більшої посїлости чеської і з членів давньої німецької лівниці. Обі ті партії будуть мабуть поборювати язикове розпоряджене для Чехії, але будуть підпирати пра-

вительство у всіх справах, котрі в теперішній сесії прийдуть на денний порядок.

*

По кількадевних переговорах і нарадах постановили дня 1-го цвітня односторонно послати рускі: Барвінський, Вахнянин, Виницький, Гробельський, Каратницький (Мандичевський має на днях приїхати) і Охримович, послати словінські: Айшпілер, Грегорен, Грегорчич, Берке, Жітнік, Жічкач, гр. Короніні Альфред, Крек, Кушар, Повше, Погачнік, Пфайфер, Робіч, Шукле, Шуштерчич, Ферячич, послати хорватські: Борчич, Банкіні, Буляг, Вуковіч, Зоре, Кляіч, Лягінія, Періч, Сігінчич, Трумбіч і Шупук, і чеський посол Стоян утворити „Славянський християнсько-національний Союз“ на слідуочій основі програмовій:

„Славянський християнсько-національний Союз“ буде змагати до уладженя публичного життя в релігійнім, культурнім, соціальнім і економічнім взгляді на позитивно-християнській основі і буде ветоювати з всякою рішучістю за безусловною рівноправністю всіх народностей, іменно же за національні права всіх славянських народів на основі національних прав і християнської справедливости, як і за повну свободу церкви“.

Дня 2-го цвітня вибрано на час літньої сесії трох председателів, котрі по черзі будуть правити Союзом а іменно: Барвінського, Буляга і Шуштерчича. Окрім того вибрано чотирох мужів довіря, котрі будуть з председателями творити парламентарну комісію, а іменно: Банкіні, Грегорен, Лягінія і Ферячич.

31)

ЗАЛІССЯ.

Повість

ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

ХІІ.

Приїшла зима.

Тиха, мелянхолійна сільська зима. Сніг покрив білим покривалом усі низенькі хати Залісся, одягнув по сьвятоточному убогі загорода, застелив болотнисті дороги і пусті поля — село стало на вид чистіше, але заразом і скучнійше. Менше руху на селі, менше новин — дрімота зимова...

Славко відчував сю сільську нудьгу дуже. Довгі проходи по околиці, котрими убивав час і розважав себе літом і осеню, тепер відпали — треба було сидіти дома. Роботи такої, щоб мав чим заповнити цілий день, не мав. Учив Стася Заборовського, помагав троха свому братови Генкови при науці, але проте вільного часу оставало ся єму ще багато. Ще день як день, минав ся скоренько — і так був недовгий — а приїшло ся вечером, хоч по стінах дра-

пай ся з нудьги. Видобув Славко свою цитру, на котрій вивчив ся грати в семінарії, перегравав усі композиції, до яких мав ноти, поставив цитру гарненько на шафу і забув єї. Нових композицій не мав, а старі повтаряти єму навкучило ся.

— Ви нудите ся, — замітила раз панна Маня — правда?

— Нуджу ся. Але й вам, панно Маню, скучно, — правда?

— Правда.

Обоє усміхнули ся.

— Приємний з мене товариш, що не придумаю ніякої розривки для вас...

— Я сама не знаю, що ви за розривку могли би придумати!

Справді, Славко не знав, як панну Маню забавити. Довірочних розмов, крім тої по вінчаню Стефки, більше з нею не заводив, а протівно, як спершу вважав єї за одну особу, перед котрою міг говорити щиро, так тепер замкнув ся і навіть дивував ся, по що перед нею висповідав ся зі свого розчарованя. Очевидно, перше чув потребу перед кимсь виявити свій жал, а тепер уже сеї потреби так дуже не відчував.

Сю зміну в єго настрою замітила Маня

дуже добре і також стала перед ним менше щирою, вже лякала ся зачинати з ним розмову про особисті справи. Але се єї таки гнівало, що він так мало звертав на неї увагу. Она кілька разів придивляла ся собі уважно в зеркалі а відтак і своїй фотографії, щоби відповісти собі, чи взагалі може який молодий мужчина бути зовсім байдужним супротив неї — і не могла найти причини, длячого би можна так єї маловажити, як маловажив Славко. Ні, зле сказано... Він не маловажив єї, був навіть дуже чемний, але чому такий холодний? Що він у тій своїй Стефці найшов такого невиданого, щоб так за нею побивати ся?...

І она раз в листі до тітки у Львові написала між иньшим таке: „Наш Стася здоров і вчить ся тепер дома. Учить єго син нашого пароха, окінчений питомець, чоловік розумний, досить приємний, о Стася дуже дбалий, але якийсь знеохочений до життя. Мав суджену, панну не дуже бридку і не дуже гарну, котра єго покинула і тому він тепер такий скучний. А я так нераз нуджу ся, дорога тітко, так би хотїла з кимсь говорити багато-багато, сьміяти ся а найби вже й плакати, аби тільки не відчувала такої пустки довкола! Тато має свої вічні

НОВИНИ.

Чернівці, дня 5-го цвітня 1897.

Іменоване. Укінчений правник Ромуальд Шимонівич іменований концептовим практикантом при краснім правительстві.

Краєва рада шкільна на засіданню дня 31. марця іменувала провізоричного учителя Николая Кожокарія сталим учителем при однокласовій школі в Корляті та провізоричного учителя Діонізія Влада сталим учителем при однокласовій школі в Беркішівцях і поручила обом провізоричне ведення школи. — Надучителєви Стефанови Нанасому в Бергометі признано перший додаток службовий, учителєви Амфілохови Цурканови в Костині другий додаток службовий. Кільком особам учительського стану признано за помози і ремунерації. Двох учеників тутешньої гімназії видалено за неоправдану лелачість.

Посол др. Рошман писав до рабіна черновецького письмо, в котрім заперечує розсівану вість, будьто би він був антисемітом. Видко, що має страх перед протестом!

Керниця в гімназії черновецькій становить стаду рубрику в тутешніх часописях. Мимо того, що вода в тій керниці нездорова а місто має чудесну воду в водопроводах — 800 учеників мусить пити волючу воду і магістрат не хоче зарадити лиху.

В суботу зійшло ся в Чернівцях з 200 осіб помпнати Шевченка на німецький лад на комерсі. Не було на нім нічого такого невиданого, лише промови, сьпиви і деклямації. Дуже подобала ся промова Сєрба Чунковича, котрий дав нам сьвідощтво, що вміємо бавити ся по родинному, невимушено. Чужий чоловік, так як він, замітив се зараз у нашій громаді — і дуже ему то сподобало ся. Але нам не сподобало ся то, що не було де такій громаді людей вигідно помістити ся. Видко, коли треба, то буковинських Русинів зібрало би ся сотками на рускім концерті і т. п. — щож, коли нема своєї вигідної салі! Доконче потрібно о неї постарати ся. А як думаєте, чи нам Німці, Волохи або Поляки вимурують поверх на Народнім Домі разом з салею?

Як звістно, засідають в православній консисторії в Чернівцях самі сьвященники-Волохи. Сю обставину відчуває ще й тепер руске сьвященство, хоч оно вже трохи позбуло ся гнету румунізації покійного митрополита; відчуває також і руский нарід. Приїде ся до обсаджєня якої доброї парохії, або кооператури в руских деканатах, котрі після всякого права належать

ся сьвященникам-Русинам, то обсаджують їх завжди Волохами. І так обсажені кооператури в Верєчаній, Товтрах і Кіпмани сьвященниками-Волохами. Деж тут справедливість сьвітла консисторіє?! В Чинкові н. пр. обсажена парохія таким сьвященником, що навіть не вміє добре читати по руски, а о проповідях і катихизациях навіть не може бути й бесіди. Такий сьвященник і при найлучшій волі не може виконувати як треба обовязків свого післанництва, а на тім терпить наша православна церков. Сьвященники-Волохи звичайно не володіють добре рускою мовою, не знають життя-буття руского народу і не мають до него серця; а нарід знов поступаючи в просьвітлі, не має довіря до таких сьвященників і не симпатизує з ними. Консисторія, котра має дбати о добро православної церкви, най не маловажить сего, бо наслідки можуть бути дуже прикрі для нашої церкви.

Товариство руских жєнщин в Чернівцях. Презєсова сего „общєства“, пані Геровєска, сповняє дуже чудно обовязок „предсідательки“ сего товариства, що поставило собі за головну задачу ширити просьвітлу між бідними міщаньськими рускими дівчатами. Коли одна молода Русинка приняла ся безплатно учити молодші товаришки, що належать до сего товариства, рускої літератури, п. Геровєска виступила против того і просто заборонила науку. Причину подала таку, що такими річами лише „забиває ся“ дівчатам голови і не доводить ся до нічого. Се чули ми з кількох сторін. Також доходить до нас вісти, що теперішній виділ забирає ся ще менше долею товариства, як попередній, і що якби не невтомима праця п. Матковської, котра справді по материньськи опікує ся дівчатами, товариство давно перестало би існувати. Виходить таке, що одна п. Матковська двигає цілий тягар ведєня товариства, а прочі знають лише критикувати всі прояви в товаристві, не займають ся нічим і повторять лише як діти слова предсідательки. Легко вгадати, яка з того користь руским дівчатам, для котрих завязало ся се жіноче товариство.

Скоро зростає тутешнє „общєство руских студєнтов“ „Карпат“, як виходить з „отчета кассира.“ Товариство таке маленьке, що має тільки вісім членів, і для того вибирає тільки трєх виділових, а мало доходів за кілька місяців 282 зр. 35 кр. На ту суму приходить 74 зр. з вкладок дійсних членів (бідних студєнтів, самих Галичан) і спмагаючих 105 зр. 99 кр. або 80 рубл. із жертв невідомих патріотів і 102-36 зр. з вечерка. Не диво, що мимо видатків „общєство“ могло майже цілу жертву невідомих патріотів 100 зр. вложити до щадниці. Се славно справозданє з діяльності минувшого року наробило не мало шуму і єго подали всі чернов-

цєкє німецькі часописи а навіть Gazeta Polska написала без коментаря за „Галичанином“, що „Карпат“ єднає собі щораз ширшу симпатію. Тож ідть дальше на тій дорозі відважні борці „власного розвою“ а нарік може зложитє двічі тільки виміняних гульденів до щадниці!...

Буковинскі Вѣдомости подали знов у послїднім числї доказ своєї глупоти або підлоти. Зараз у вступній статії „Перєгони“ написано там безліч плуганини лише для того, щоби напастаи остаточно на особи інєп. Омєляна Поповича, що ніби то „кумить і тлумить.“ З Неделки, що єго, як простого клеветника, засудив суд, роблять Бук. Вѣд. невинну жертву „перєгонів“, а з оклеветаного О. Поповича, що був примушений боронити ся, напашника і кривдителя. — В другій статії „Державна дума“ каже, що буковинсько-рускі послї розділились: др. Волян стоїть особняком, а п. Винницький пішов „опшую к овцам погибшим.“ П. Винницький, — каже — той сам котрий в Вижній заявив публично, що в клуб Барвиньского не вступить, явив ся на першїм засіданню клуба Барвиньского, формально в него не вступив, але як доносить фонетична „Буковина“ заявив, що піїде з Барвиньским рука в руку. Той сам сов. Винницький, котрий телеграфував православному духовєнству путилівського протопресвитєрата, що єму інтерєси православної церкви лежать на серци і в той спосіб видурив для себе голоси правосл. сьвященників, вступив разом з клубом Барвиньского до так зов. „католическої народної партії.“ Другими словами: сов. Винницький зломав сейчас на вступі своє слово і обдурив своїх виборців. Тут також ложи без кінця і міри. Посол Винницький заявив тільки, що буде приходити на засіданя руского клубу, тож покликувати ся на нашу часопись, де ми иньше не писали, є простою безличностію. Так само безлично вговорювати в своїх читателїв що „сов. Винницький зломав слово і обдурив своїх виборців“, коли прецінь і редакция Бук. Вѣдомостей мусить знати, що славянський клуб, до котрого має належати і Винницький, не є клубом „католицкої народної партії“, лише славянської християнсько-народної партії і зовсїм не думає виступати против православія. З того титулу могли би скорше мати жиди-виборці якісь претенсії до посла Винницького, але не православні сьвященники. — Між новинками поміщена також гарна цвітєка для о. ставрофора Прокоповича, що мав у Львові перед редакцією „Галичанина“ здати ієніт з рускої мови з таким гарним успїхом, що і „фонетична Буковина“ могла би учитись у него по руски. Розуміємо дуже добре, що „Галичанин“ єсть авторітетом для Бук. Вѣдомостей а може і для о. Прокоповича, але для нас сьвідощтво „Галичанина“ єсть як раз доказом, що наш до-

клопоти з господарством і не хоче знати того, що мені придала би ся яка розривка. Я щось троха помагаю нашій господині Кристиньскій, але та мені й не дає до всього мішати ся. А ту часу вільного тільки — тільки! Я жду, а сама не знаю, на що“...

Тітка відписала, аби Маня приїхала до неї по Рїздві. Вправді з карнавалу не скористає, бо в жалобі, але все буде їй веселїше. На таку раду Заборовский не хотїв пристати, казав, що доньки з дому не пустить, бо не хоче жити, як на пустинї; донька то сама бачила, що не годить ся батька покидати хоч би на короткий час, але таки вьпросила собі в него „відпустку“ бодай на тиждєнь.

— Добре, — сказав батько, — але аж по Рїздві. Чи ти мене вже не любиш, що хочеш мене покинути?

— Але-ж люблю, тату!

— Ой, ти! — погрозив батько і поцілував єї в чоло.

Славкови о стілько було відрадїйше жити в Залїєю, як Мані, що він мав у селї родину, мав ціле село знакомих, котрими міг займатися в потребі. Він і відвиджу-

вав свою родину трохи не щодня, раз був у батька, другий раз у Горопичьского, і хоч розмов не чував там таких, щоб єго дуже займали, та все якось час минав ся.

Бабуєя Клявдия розповідала про давні часи і про знакомих, викладала карти, плєла пончохи, або бренькала на старій гитарі старі пієні для успокоєня малої крикливої Владзі. Та гітара лежала занедбана на подї приходства вже довгі літа, аж зовсїм случайно відкрив єї Генко і нею спробував успокоїти плакєиву сєстричку; проба повєла ся дуже добре, сєстричї той бренькіт дуже сподобав ся, бабуєя пригадала собі давні часи, як ще грала на гитарі, і так тепер маленька Владзя трохи не щодня мала старосьвітєский домашній концерт. Батько починав часом з сином розмову про політику і ніколи не міг з ним погодити ся; мати бавила діги або порала ся коло господарства, зовсїм не виявляючи цікавості до політичних супєрєчок своєго мужа з сином; Генко пустував з сєстрами Маринєю і Клявдзєю, а Наталка читала романи з бібліотеки дідички. Про ту дідичку було нераз богато розмови, хоч і не знали

нічого цікавого про неї; більше зацікавлював цілу родину кождий лист від Зонї зі Львова, а вже зовсїм весело було в хаті, коли приїшов Горопичьский з жінкою, обоє вдоволені з себе і з життя. З ними вступала в хату якась більша наїя і відрада. Звичайна річ: прикро в товаристві, коли в нїм находять ся люди зажурєні або пережиті, а веселїше стає, коли приїдуть люди, що з щасливим усєміхом споглядають на сьвіт і з довірєм дивлять ся в будучність. Тоді у Левіцких складала ся зараз партія преферанса, бабуєя підєувала виєше окуляри на нїє і нераз трохи не сварила ся, коли їй карта не йшла, так як би тому хто був винєн. Славко завважав притім, що жінки страх не любили, дати ся побити при картах, і зовсїм не соромили ся в потребі дещо „покрутити“ при грі, аби лиш на своє вийти. Бачив він то особливо у бабуєї, усєміхав ся іронїчно, але не пєував їй забави. При таких родинних сходиnah перемєлювало ся наново давно знані новини, пригоди і пляни на будучє; забава протягала ся нераз і до півночи — і відтак усї лягали вдоволені спати. Зви-

писувателі зі Станіслава мав повну слушність, коли виткнув о. Прокоповичеві его язичіє в проповідях. — Є там в тім числі ще не одно куртарство, що придумали маститі патріоти за цілий тиждень, але на те хіба відновимо пословицею, що „нес бреше, вітер несе“...

В пам'ять 50-літнього ювілею панованя нашого цесаря розпочне ся невдовзі праця коло великого, монументального видавництва п. заг. „Великий промисл в Австрії.“ Діло то вийде в 1898 р. на німецькій мові у Відні. Протекторат над видавництвом обняв архикнязь Франц-Фердинанд.

Особова почта межі Кімполонгом а Бистрицею перестала курсувати а натомість від 1. цвітня заведена почта для перевозу пакунків, при чім она може перевозити і особи, о скільки найде ся на візку місяця.

Бодай то бути шляхтичем! — скликнув Кугур прземускі і на оправдане сего наводить ось-такій факт: Один пан, проциндривши значну маєтність земску, дістав тепер в міністерстві справ внутрішніх посаду гальопена для обвожена довірочних окружників і припоручень міністерства. З тою посадою вяже ся річна платня 1800 зр., а ще за кожду їзду виплачують 25 зр. diety денно. Приходи, чоловіче, на сьвіт з гербом і протекцією!

Ювілейна вистава у Відні. В честь 50-літнього ювілея панованя цесаря Франц-Йосифа І. буде на другий рік уряджена у Відні вистава різнородних приватних і публичних уряджень, що мають на цілі добро і гаразд суспільности (Wohlfahrts-Ausstellung).

Випущено на волю з вязниці слідчої дня 3-го с. м. посла Новаковського і Сенька Вітика, арештованих ще 18-го лютого на жадане перемиского старости Ляникевича, а відтак і увязнених за передвирборче віче в Яворові міщанина-Яворівця Сенька Бориса і б. професора політехніки Єгермана. Треба знати, що в справі сих увязнень заносило ся на нову бучу в раді державній, може мало-що меншу, як в справі посла Шаера.

Старинну статую грецького бога Позейдона нашли перед кількома днями рибаки в коринтійській заливі недалеко місця, де в давнину стояла сьвятиня сего бога. Після нанней на статуї она походила з р. 600 перед Христом. Статуя зроблена з бронзу, а мужики розбили єї, бо думали, що в середині найдуть золото. Грецьке правительство казало позбирати кавалочки і привезти до Атен.

Два образи украли невисліджені до тепер злодії з угорської краєвої галерії образів в

той спосіб, що на місце украдених оригіналів, всадили тайком безвартісні олійні друки. Вартість обох образів оцінена на близько 15.000 зр. Поліція слідить за злодіями.

Про діланя агентів еміграційних подає Budapesti Hirlap нові дані. Фірма Leo Turbachi (очевидно замість Turbacki) — in Alcona, via del comune 16, заємає північно-угорскі (певно рускі) — громади листами, в котрих вабить селян до еміграції. В посліднім часі попав в руки властий лист тої фірми, в котрім Турбачкий обовязує ся за два гюльдени вистарати папери потрібні до еміграції. „Я знаю судью в Угорщині, котрий за таку суму виготовлює всі документи і заосмотрює печаткою урядовою“ — так стоїть в тім листі. Впрочім „Турбачкі“ є видаденим з Угорщини, один з его найрухливіших агентів, Франц Markovics в Isska, що-іно відсидів кару чотири-місячної вязниці за подібні діланя. Згаданий лист Турбачкого предложено міністрови справ внутрішніх. Тепер поступить ся в дорозі дипломатичній против торговця душ. (Лев Турбачкий, перед двома роками академік у Львові, почав був в часі еміграції наших селян до Бразилії „помагати“ їм порадою, відтак їздити з ними до Італії в роли провідника, аж попав у вязницю слідчу у Львові. За-для браку доказів випущено его по кількох місяцях на волю і він зараз виїхав до Італії і там, як видно, під фірмою „Leo Turbachi“ торгує рускими душами)...

Російський рйтмайстер жандармерії фотографував з вікна вагону поєздної поїзду Сучава-Чернівці доокрестну околицю. Кондуктор зміркував се і повідомив начальника стачії в Габощі, а сей зателефогував зараз до Чернівців. Тут стерегли вже кождого кроку рйтмайстра всевидючі очи невидимого агента, котрий відтак відировадив з поворотом рйтмайстра аж до Новоселиці, щоби там передати его пограничному комісариятови.

Оригінальний бойкот придумали віденські робітники для одного властителя реставрації, що не відступив їм салі на збори. В неділю, коли в тій реставрації відбував ся концерт, змовлені робітники заплатили по 20 кр. вступу, заняли всі місця в реставрації, казали собі дати по склянці пива і при тій одній-одинокій склянці просиділи цілий вечер аж до 10-ої години. Кельнери, що в неділю звичайно пріли від роботи, як руді миши, цілий той вечер стояли з заложеними руками, бо сьвіжі гості, не знайшовши собі місця, відходили. Коли хто з робітників, чуючи спрагу, таки хотів випити другу склянку, то він резервував собі крісло і йшов випити до сусідної реставрації, а випивши вертав на своє місце. Перед 10-ою годиною робітники встали і співаючи свої пісні, опустили льокаль. Сильний поліційний відділ, що стоїв перед льокалем, в

раз лютило. Шкода літ і праці на таку науку, з котрої і самому хісна мало, а другим уже зовсім нема. А селяни помочи і поради домагають ся, потребують єї доконче, без неї кроку не можуть ступити.

Славко був часто у великім клопоті, коли селянин прийшов до него з „папером“ з суду о пораді, або селянка добродушно питала его о лік „на печінки.“ Він здогадував ся часто, що певно не печінки єї болять, хоч після мужицької анатомії чоловік ледви чи й має що більше в собі, як самі печінки, але очевидно сам нічого не міг поради, хіба відслав хору до доктора, а та й не думала его слухати. Так само було й з его правничими порадами; селянам ними не поміг, хіба сам зискав то, що пізнав їх потреби.

(Дальше буде.)

виду спокійного поведеня робітників „не мав що робити“.

Робота в саді, городі і коло цвітів в цвітні. Перша робота в сім місяці єсть саджене дерев і корчиків овочевих. Можна ще також в першій половині місяця, доки ще не дуже тепло, пересажувати дерева в саді з одного місця на друге. Друга пильна робота є копане в городі, бо вже найвиша пора засівати насіне, котре потребує багато часу, щоби зійшло. Також треба прилагодити грядки під розсадку. В саді треба дерева докопала пня широко обкопати, а при сій нагоді можна ще погноїти. Гноїти можна чим хто має. Найліпше було би гноївкою, додавши до неї вапна або попелу. Гноїти треба не близько пня, але подальше від него, так далеко, як сягає галузе дерев. Насамперед треба погноїти, а відтак скопати. В городі треба приготувати грядки під довго сходячі рослини як: петрушку, цибулю і т. д. З початком сего місяця можна ще закладати грядки під шпирати. Пізнійше треба садити насінні висадки і сїяти рослини, котрі не можна пересажувати як горох, шпінат і т. п. Шпінат сїє ся рядками на 15 центиметрів одна від другого; горох рядками на 30 центим. один від другого. Щоби мати ранні бараболі треба їм дати скільчати ся в теплім місці, а відтак садити трохи глубше; щоби не потерпіли від приморозків треба їх трохи вкрити гноем. Цвіти вазонкові повинні вже тепер стояти на вікнах до сонця, а коли теплий день, треба вікна отвирати. Також треба їх виставляти на теплий дощ, а при кінці місяця треба їх, скоро буде можна виставляти, на двір. На вечер треба їх знов заносити до хати. Молоденькі рослини з насіння треба пересажувати по кілька до одного вазонка та держати в замкненій комнаті і аж по якімсь часі вносити на двір.

Дрібні вісти. Львівський театр після обчисленя міської театральної комісії буде загалом коштувати 1,104.000 зр. З тої суми покріє край 368.000 зр. а місто Львів 736.000 зр. — П. Евгений Тресньовский, родом зі Щирця в Галичині, одержав на Ягайлоньскім університеті степеня доктора всіх лікарських наук. — В американських Сполучених Державах є аж 118.000 стенографісток. Заробок їх виносить разом 80 мільонів долларів річно. — В Антонівці, чортківського повіту, в ночи з 30. на 31. с. м. замордовано в сташний спосіб заможного селянина Когута і его жену. Убийці забрали звиш 800 зр. готівкою. Слідство веде ся.

Наука, штука і література.

* „Зорі“, письменя ілюстрованого літературно-наукового, що виходить у Львові 1. і 15. кождого місяця, появило ся вже ч. 6. і містить: Безчасний (дальше) оповідане Тараса Шевченка в перекладі О. Я. Кониського. Зломані крила, (дальше) новеля, Нестора Лендіна. Стихом: Арабська пісня, записана і переложена з арабского А. Кримським. Тріо з мотивів народних написала Віра Лебедова, Ясні Зорі, драма на 5 дій В. Грінченка (конець). Розвідки наукові: Чума східна або людська (Pestis orientalis), як боронити ся від неї і як єї розпізнати. Написав Гр. Коваленко. Ся розвідка подає три ілюстрації: З бубона одного хорого Хінця. З крови хорого, котрий помер на чуму і чумні бактерії, розплоджені у бульйоні. Ілюстрації після Ерсена. Поезия зівялого листя в виду суспільних завдач науки (др. Івана Франка). Критичні замітки дра Щурата. Портрет дра Івана Пулюя, проф. технічної академії в Празі і початок его житєпис. Вкінці сего хорошого і богатого числа є ще хроніка і бібліографія періодичних видань.

* Сестра Юлія, оповідане Анни Сторожівни, вийшло окремою книжкою, що має 158 сторін і коштує 50 кр. Можна дістати в нашій редакції.

* Стрімголов. Оповідане Вячеслава Будиновського, вийшло в універсальній бібліотеці яко випуск 13 і 14. Сторін має 106, коштує 40 кр. Можна купити в нашій редакції.

чайно-ж Левіцкі лягали досить скоро спати — і тоді Славко не мав що дома діяти та вертав ся до двора.

— Що я властиво мудрого роблю, — думав він собі тепер — що оттак жию з дня на день і бою ся думати о тім, що зі мною стане ся? Отуїв я, чи що за мара?... Вкінці можна так жити і рік і два, але що потім?... Можна і в селі дещо починати, та по що починати, коли нема певности, що й до кінця се доведу? Або-ж я ту буду до смерти жити? — —

Так, але кудись треба було час подіти. І Славко, де міг, там его подівав.

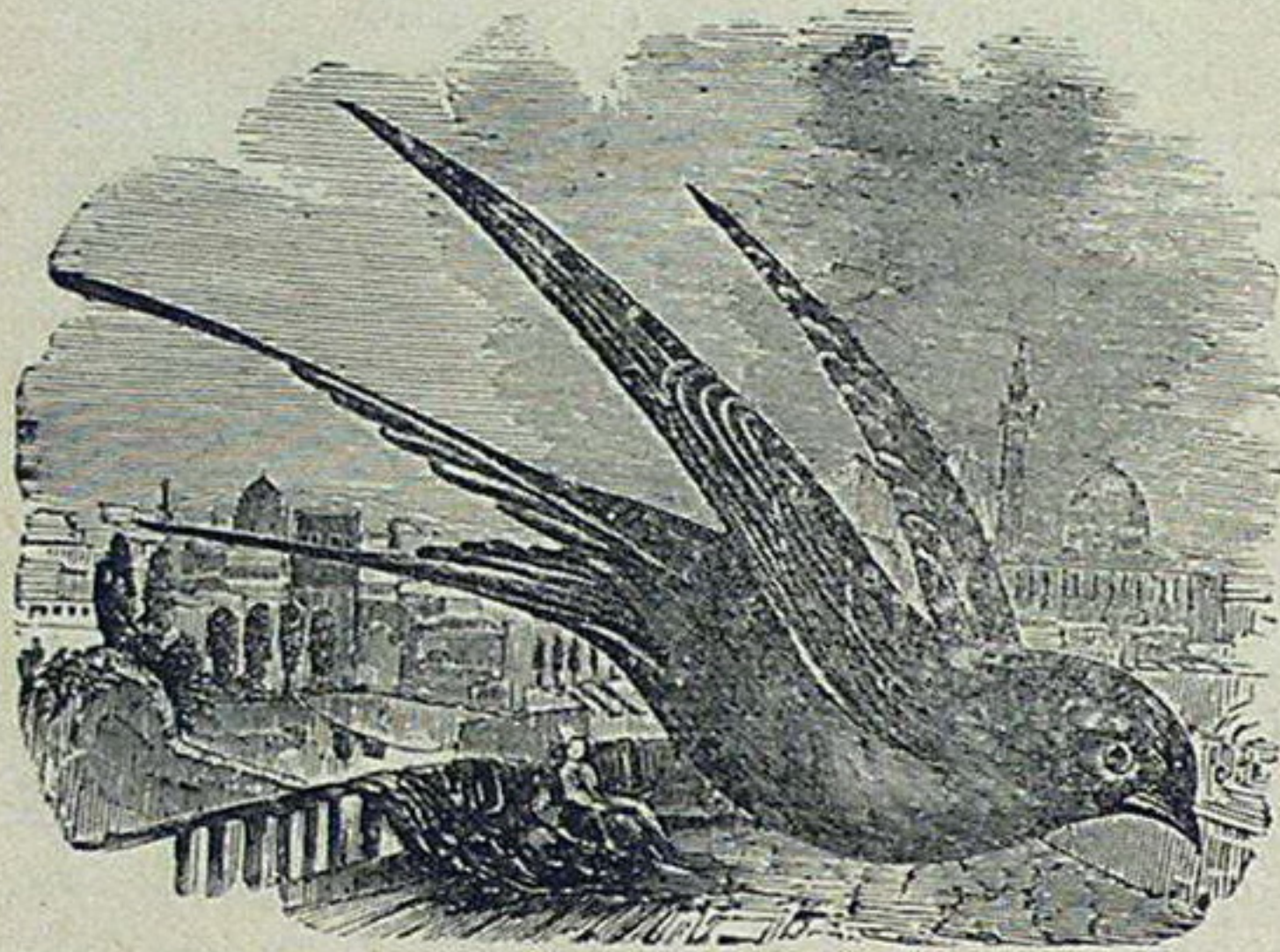
Заліськи селяни дуже відчували потребу широго дорадника, а що жадного иньшого в селі не було, то вдавали ся до Славка і з такими справами, в котрих він не знав, як і поради. Аби всім догодити і помогти, він мусів би бути і лікарем і правником і господарем і Бог знає чим — а тимчасом він так мало знав то, що в житю селян потрібне! З того всего, що в школах учив ся, і десятої частини не міг ужити для добра людий. І се его не-

Телеграми „Буковини“.

З дня 5-го цвітня 1897 року.

Відень. На вчорашнім короннім засіданні рішила ся остаточно криза габінету тим способом, що цесар не прийняв прошеня о димісію цілого міністерства і оно зостає дальше незмінне при своїм уряді.

О д н а

не робить весни, а один гульден не вибудує Вам салі в Народнім Домі, де Ви певно мали би охоту собі погуляти на другу зиму.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ І ШКОЛІ

повинна знаходити ся

Народописна карта

українсько-руського народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічній закладі Андрія Андрейчича у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимскорше!

Для панів учителів! INSPECTIONSBERICHT

є на складі в друкарні

„Рускої Ради.“

Просимо о замовленя.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

має на складі отсі свої виданя:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за рочник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА,“

сумна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток

для чемних діточок.“

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр. за річник „Бібліотеки,“ а по 2 кр. за кожду поодинокую книжочку.

Замовленя приймає й редакція „Буковини.“

ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“ в Чернівцях.

Перша на Буковині

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Народнім Домі

при улиці Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарські в мовах рускій, польській і німецькій.

ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ.

Роботи виконує ся скоро, солідно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	Поїзди			Відходять	Поїзди		
	поспінні	особові	мішані		поспінні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
3 Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1128	657	1028 550	До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	347	941	1029 538
3 Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329	912	1000 523	До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту	1203	717	1048 616
3 Новоселиці, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиці			430 612

Підчеркнені числа означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейський час різнить ся від львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на залізници є 12 год., то на львівськім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецькім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.

За редакцію відповідає Осип Маковей.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним через Впреосв. Митр. і Преосв. Еп. Ординарияти всіх трех галицьких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарські знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкідливих вогонь за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори заключені з першими Товариствами контрааскураційними подають „Дністрові“ можливість обезпечувати і виплачувати і найвищі суми.

Поліси „Дністра“ приймає банк краєвий у Львові при позичках іпотечних.

На жите можна обезпечити ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористійші умови і видає поліси і квіти в рускім язичі.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третих лиць вкладни до опроцентования по 5 процент. Гваранція ліквідована. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки власителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїлені агенції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!